

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Joanna Smycz
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Gliwicach

sprawy J. G. (G.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 28 sierpnia 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu J. G. prawo do emerytury począwszy od dnia 9 sierpnia 2014 r.

(-) SSO Joanna Smycz

Transkrypcja uzasadnienia wygłoszonego

w dniu 22 grudnia 2014 r. w sprawie VIII U 2142/14

w zakresie znaczników czasowych 00:00:56 – 00:10:47

(x_ (...)_VIII_U_(...)_14_48_(...)_(...)_(...)_(...)_X.mp4)

***** początek tekstu

[**Przewodniczący** 00:00:01.574]

Decyzją z dnia 28 sierpnia 2014 roku, (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu J. G. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o artykuł 184

w związku z artykułem 32 ustawy z dnia 17 grudnia 98 o emeryturach i rentach z FUS,

w związku z tym, iż nie udowodnił on 15-letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracy wymienionej w wykazie A, bowiem ZUS nie zaliczył mu żadnego okresu takiej pracy. W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony domagał się jej zmiany i przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury. Podniósł, że wykonywał

pracę w warunkach szczególnych przez okres ponad 15-stu lat, tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury. Dodał to, iż nie ma wprawdzie świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, jednakże może potwierdzić zeznaniami świadków

o przesłuchanie, których wnosił to, iż wykonywał pracę w szczególnych warunkach w okresie od 26 czerwca 72 do dnia 31 grudnia 98 w (...) Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku elektromontera instalacji urządzeń elektroenergetycznych i tym samym spełnia warunki do przyznania prawa do emerytury. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji. Sąd ustalił co następuje. Ubezpieczony J. G. urodzony (...), w dniu 7 lipca 2014 roku, złożył wniosek o emeryturę w wieku niższym niż 65 lat z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Ubezpieczony ukończył 60 lat, 9 sierpnia 2014 roku. Nie jest członkiem OFE. Skarżący na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem składkowym

i nieskładkowym w wymiarze ponad 25 lat, z tym, że w ocenie ZUS nie udowodnił żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach, wymienionej w wykazie A. Po przeanalizowaniu sprawy, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 28 sierpnia 2014 roku. Organ rentowy wydając zaskarżoną decyzję, nie uznał za pracę w warunkach szczególnych pracy wykonywanej w okresie od 26 czerwca 72 do 31 grudnia 98 w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G. ponieważ istnieją rozbieżności pomiędzy wystawionym przez pracodawcę za ten okres zaświadczeniem o pracy w warunkach szczególnych z dnia 25 sierpnia 2003 roku,

z którego wynika, iż zajmował ubezpieczony w tym czasie inne stanowisko niż wymienione w świadectwie pracy, co w ocenie ZUS nie pozwala na uznanie jego pracy

w tym okresie za wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. W toku procesu Sąd ustalił, iż w okresie o 1 września 69 do 25 sierpnia 2003 roku, ubezpieczony J. G. zatrudniony był w (...) Przedsiębiorstwie (...) w G., które to przedsiębiorstwo zajmowało się instalacjami elektrycznymi, montażem instalacji elektrycznych, elektroenergetycznych w budynkach mieszkalnych oraz prowadziło zasilanie ze stacji transformatorowych do budynków. Ubezpieczony uczęszczał wraz K. Ś. do 3-letniej (...) Szkoły Budowlanej przy (...) Przedsiębiorstwie (...) i w czasie nauki miał zawartą z tym przedsiębiorstwem umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego. W szkole uzyskał zawód elektromontera i po jej skończeniu miał uprawnienia do obsługi urządzeń elektroenergetycznych do 1 kilowata. Od 26 czerwca 1972 roku do zakończenia pracy, to jest do dnia 25 sierpnia 2003 roku stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę elektromontera instalacji urządzeń elektroenergetycznych, wykonując instalacje elektryczne w budynkach mieszkalnych, zajmował się zasilaniem budynków w energię elektryczną, oświetleniem ulicznym i były to prace pod napięciem. Od 25 kwietnia 1975 roku do 5 sierpnia 77 roku odbywał służbę wojskową i bezpośrednio po wojsku powrócił do pracy wykonując nadal te same czynności elektromontera. Od 1981 roku został brygadzystą. Praca brygadzysty niczym nie różniła się od pracy elektromonterów. Jako brygadzysta ubezpieczony przed rozpoczęciem pracy zamawiał materiały i dokonywał podziału pracy idąc z pracownikami brygady na budowę. Brygadzystą był do 1 czerwca 1998 roku, kiedy to ze względu na zawał serca, przebywał na zwolnieniu lekarskim,

a następnie od września 1998 roku powrócił, powrócił na stanowisko elektromontera i nadal, i nadal wykonywał te same czynności, przy czym nie był już brygadzystą. Razem

z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali: K. Ś. elektromonter od roku 1973, S. W., który pracował w pogotowiu technicznym jako kierowca elektromonter oraz od 1976 roku elektromonter J. T.. Powyższe okoliczności Sąd ustalił na podstawie akt organu rentowego, zeznań świadków J. T. karta 21, 22, K. Ś. karta 22, S. W. karta 23 oraz zeznaniami odwołującego karta 23, 24, a także w oparciu o akta osobowe ubezpieczonego, w szczególności, znajdujące się w tych aktach pismo z dnia 7 grudnia 87 roku karta 10 akt osobowych i pismo z dnia 30 grudnia 96 karta 7 akt osobowych. Zgromadzona w sprawie dokumentacja została sporządzona w sposób rzetelny, niebudzący wątpliwości, a zeznania świadków są spójne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, dając łącznie pełny obraz przebiegu i charakteru zatrudnienia odwołującego w spornych okresach. Nadto zeznania świadków korelują z wyjaśnieniami odwołującego i zapisami

w jego dokumentacji osobowej, co potwierdza tym samym wiarygodność zapisów

w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 25 sierpnia 2003 roku. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie. Ubezpieczony domagał się emerytury na podstawie artykułu 184 ustęp 1

w związku z artykułem 32 ustęp 1 ustawy z dnia 17 grudnia 98 o emeryturach i rentach

z FUS i paragrafu 3 i 4 ustęp 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 83 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach i w szczególnym charakterze. W oparciu o cytowane przepisy mężczyźnie przysługuje prawo do emerytury, jeżeli ma ukończone 60 lat, udowodni co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych do dnia 31 grudnia 98, w tym co najmniej 15 lat pracy

w warunkach szczególnych, o której mowa w wykazie A do dnia 31 grudnia 98 i nie jest członkiem OFE. Kwestia posiadania 25-ciu lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz nie przystąpienia przez ubezpieczonego do OFE nie były sporne. Okolicznością sporną w przedmiotowej sprawie było posiadanie przez ubezpieczonego na dzień 1 stycznia 99 wymaganego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych, bowiem organ rentowy nie zaliczył do takiej pracy żadnego okresu jego zatrudnienia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału Sąd uznał, że ubezpieczony będąc zatrudnionym w okresie spornym od 26 czerwca 72 do 31 grudnia 98 w (...) Przedsiębiorstwie (...) wykonał, wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracę w warunkach szczególnych na stanowisku elektromontera instalacji urządzeń elektroenergetycznych, które zgodnie

z wykazem A dział 2 pozycja 1 punkt 4, stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 83 w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze jest właśnie pracą w warunkach szczególnych, co pozwala na uznanie, że ubezpieczony legitymuje się co najmniej 15-toma latami takiej pracy. Sąd uznał, że w okresie spornym odwołujący pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym czasie nie wykonywał innych czynności. Sąd dał wiarę zeznaniom świadków, potwierdzających charakter pracy ubezpieczonego, uznając te dowody za spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniające,

a nadto zeznania świadków korelują z zapisami w dokumentacji osobowej ubezpieczonego i jego zeznaniami. Trzeba podkreślić, iż w myśl ugruntowanego już stanowiska judykatury i doktryny Sądy Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rozpoznają sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych, dokonują kontroli zgodności decyzji administracyjnych wydanych w tych sprawach z prawem w trybie odrębnym określonym w kodeksie postępowania cywilnego, w którym to trybie nie obowiązują ograniczenia dowodowe, obowiązujące w postępowaniu administracyjnym, toczącym się przed organami rentowymi. Tutaj Sąd w pełni podziela pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego

w W. z dnia 12 kwietnia 96 roku sygnatura akt III AUr 235/96. Tak więc

w postępowaniu przed Sądem Ubezpieczeń Społecznych mogą być przeprowadzane wszelkie dowody zmierzające do prawidłowego rozstrzygnięcia w tym zeznania świadków. Z powyższych przyczyn, Sąd stwierdził, że J. G. z momentem osiągnięcia wieku 60 lat, to jest z dniem 9 sierpnia 2014 roku spełniał łącznie wszystkie warunki niezbędne do przyznania emerytury z obniżonego wieku, wynikające z treści artykułu 184 w związku z artykułem 32 ustęp 1 i paragrafu 3 i 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 83 roku, a tym samym jego odwołanie zasługuje na uwzględnienie. Biorąc wszystkie powyższe względy pod uwagę Sąd na mocy artykułu 477 z punkcikiem 14 paragraf 2 kpc orzekł jak w sentencji.

Przepisywanie.pl SERWER - Automatyzacja Przepisywania Nagrań

Zatwierdzono transkrypcję dnia 7 stycznia 2015 r.